

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 269/2025-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/139/2024 z 30. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva vlastníť majetok podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu sp. zn. 7Co/139/2024 z 30. januára 2025. Napadnuté uznesenie krajského súdu navrhuje sťažovateľ zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, ďalej žiada o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a priložených príloh vyplynulo, že obec Horný Vadičov (ďalej len „žalobca“) podala žalobu o zaplatenie 29 673 eur s príslušenstvom proti žalovanému v 1. rade a sťažovateľovi ako žalovanému v 2. rade. Pred začatím prvého pojednávania 25. septembra 2023 žalobca navrhol prerušiť konanie podľa § 163 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a žalovaní s týmto návrhom súhlasili (ďalej len „uznesenie o prerušení konania“). Okresný súd uznesením vyhláseným na tomto pojednávaní konanie v tejto veci podľa § 163 ods. 1 CSP prerušil. Žalobca následne 29. septembra 2023 podal podľa § 164 CSP návrh na prerušenie konania až do právoplatného skončenia ním iniciovaného dovolacieho konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 4C/89/2012. Sporové strany v lehote 6 mesiacov

od právoplatnosti uznesenia okresného súdu o prerušení konania nepodali návrh na pokračovanie v konaní. Okresný súd následne postupoval podľa § 163 ods. 2 CSP a uznesením č. k. 7C/80/2020-205 z 12. apríla 2024 (ďalej len „uznesenie o zastavení konania“) konanie v predmetnej veci zastavil (výrok 1) a žiadnej zo sporových strán nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok 2).

3. Žalobca podal proti uzneseniu o zastavení konania odvolanie, v ktorom požiadal o jeho zrušenie a vrátenie veci späť okresnému súdu. Napadnutým uznesením krajského súdu (doručeným sťažovateľovi elektronicky 15. marca 2025) bolo uznesenie okresného súdu o zastavení konania zrušené a vec bola vrátená späť na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti argumentuje:

a) Odôvodnenie uznesenia krajského súdu je zmätočné, v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku upravujúcimi inštitút prerušenia konania. Za danej procesnej situácie uznesenie krajského súdu sanuje nečinnosť žalobcu v predmetnom konaní. Nezastavenie tohto konania a akékoľvek pokračovanie v ňom možno považovať za nezákonné, poskytujúce žalobcovi neoprávnenú a nezákonnú procesnú výhodu a úľavu. Preskúmané konanie bolo právoplatne prerušené, a preto už okresný súd po uplynutí šiestich mesiacov podľa § 163 ods. 2 CSP nemohol duplicitne rozhodovať o ďalšom návrhu na prerušenie konania podľa § 164 CSP.

b) Krajský súd dotváral podanie žalobcu konštatovaním, že návrh na prerušenie konania podľa § 164 CSP bolo podľa neho potrebné hodnotiť v časových súvislostiach ako nepokračovanie v prerušení konania podľa § 163 CSP. Za nesprávny považuje sťažovateľ aj záver krajského súdu, ktorý prevzal z argumentácie žalobcu, podľa ktorého podanie návrhu na pokračovanie v konaní možno považovať za nadbytočné, s prihliadnutím na doručený návrh na prerušenie konania z iných dôvodov.

c) V napadnutom uznesení krajského súdu ide o svojvoľnú, arbitrárnu, ale zároveň nelogickú a účelu a zneniu § 163 ods. 2 CSP odporujúcu interpretáciu aplikovanej právnej normy a procesného úkonu sporovej strany. Návrh na prerušenie konania podľa § 164 CSP krajský súd nesprávne kvalifikuje ako dispozičný úkon strany sporu.

d) Uznesenie krajského súdu je v nesúlade s judikatúrou ústavného súdu, najvyššieho súdu i judikatúrou odvolacích súdov (nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 262/2019 z 28. apríla 2020, uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob 221/2019 z 3. decembra 2019, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoKR 3/2021 z 10. júna 2021 a ďalšími). Posúdenie podaného návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 164 CSP ako návrhu na pokračovanie v konaní je zo strany krajského súdu konaním svojvoľným a porušujúcim právo na spravodlivý proces.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti je sťažovateľom tvrdené porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu kasačnej povahy, ktorým došlo k zrušeniu uznesenia

okresného súdu o zastavení konania. Krajský súd podľa sťažovateľa v napadnutom uznesení nesprávne svojvoľne aplikoval § 163 až § 165 CSP týkajúce sa prerušenia konania, v dôsledku čoho preskúmané konanie napriek nesplneniu povinnosti žalobcu požiadať o pokračovanie v konaní nebolo zastavené, ale prebieha i naďalej.

6. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces ústavný súd odkazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. II. ÚS 398/08, II. ÚS 439/2015, II. ÚS 6/2018, III. ÚS 449/2018, I. ÚS 443/2019), podľa ktorej v zásade nepreskúmava zrušovacie rozhodnutia súdov, pretože konanie vo veci samej pokračuje naďalej. Len z výnimočných dôvodov spočívajúcich buď v závažných pochybeniach súdov blížiacich sa k zmätočnosti, alebo z dôvodov, že kasačné rozhodnutie vytvorilo vo veci pevný hmotnoprávny základ rozhodovania pre súdy nižších stupňov, môže podrobiť aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu ústavnoprávnemu prieskumu a pristúpiť aj k jeho zrušeniu.

7. Úlohou ústavného súdu je v zásade posúdiť, či je konanie pred všeobecným súdom spravodlivé ako celok (pozri tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Komanický proti Slovenskej republike zo 4. 6. 2002, č. 32106/96, bod 47). To je spravidla možné až po jeho definitívnom skončení.

8. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia, v ktorom krajský súd v odpovedi na argumentáciu sťažovateľa dospel k záveru, že za danej situácie, keď popri sebe existovali dva návrhy na prerušenie konania z rozdielnych dôvodov, podanie návrhu na prerušenie konania podľa § 164 CSP bolo potrebné hodnotiť v časových súvislostiach ako žiadosť o nepokračovanie v prerušení konania podľa § 163 CSP. Doručením návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 164 CSP došlo k zmene procesnej situácie, pretože žalobca v konaní požiadal o modifikáciu dôvodov prerušenia konania, ktoré bolo v tom čase založené na uznesení o prerušení konania prijatom na základe konsenzu sporových strán podľa § 163 CSP.

9. Uznesenie krajského súdu sa týka len otázky možnosti pokračovania v konaní po jeho prerušení, t. j. rieši procesnú otázku, i keď s dôsledkom nezastavenia konania. Úlohou ústavného súdu bolo teda preskúmať, či výklad § 163 až § 165 CSP učený krajským súdom nie je celkom zjavne nesprávny, resp. zmätočný.

10. Z pohľadu ústavného súdu krajský súd zohľadnil materiálnu ochranu práva na prístup k súdu, keď pri posudzovaní obsahu a zmyslu návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 164 CSP, o ktorom okresný súd nerozhodol a ktorý bol tomuto súdu doručený následne po prerušení konania podľa § 163 CSP, dospel k záveru o zmene procesnej situácie v konaní spočívajúcej v návrhu na zmenu dôvodu prerušenia konania, ktorej dôsledkom je aj nesprávne zastavenie konania okresným súdom. Výklad uvedených ustanovení CSP aplikovaný na skutkové okolnosti tejto veci ponúkaný sťažovateľom by totiž vo svojich dôsledkoch znamenal neprípustné „ignorovanie“ uvedeného podania žalobcu zo strany okresného súdu, a tým i popretie procesných práv tejto sporovej strany.

11. Vo vzťahu k poukazu sťažovateľa na závery rozhodnutia ústavného súdu vo veci sp. zn. II. ÚS 262/2019 je potrebné podotknúť, že skutkové okolnosti tejto veci sú odlišné (rozhodnutie riešilo predovšetkým posúdenie návrhu sťažovateľky v tejto veci na prerušenie konania v rozpore s jej vôľou a proti jej záujmom), a preto ich v preskúmanom konaní nemohli súdy zúčastnené na tomto konaní aplikovať. Obdobne i právne závery uvedené v ďalších rozhodnutiach odvolacích

súdov, na ktoré sťažovateľ poukazuje [pozri čl. II bod 4 písm. d) tohto uznesenia], vychádzajú z odlišných skutkových okolností (rozhodnutia riešili zastavenie konania ako nevyhnutný následok nesplnenia procesnej povinnosti sporových strán podať návrh na pokračovanie v konaní podľa § 163 ods. 2 CSP v lehote 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania podľa § 163 ods. 1 CSP), nebolo možné v tomto prípade použiť.

12. V uvedenom kontexte, prihliadajúc aj na krajským súdom označenú judikatúru ústavného súdu, je ústavne udržateľné, ak sa ustanovenia týkajúce sa prerušenia konania v zmysle § 163 až § 165 CSP vykladajú so zreteľom na konkrétne okolnosti prejednávanej veci, zohľadňujúc aj procesnú aktivitu strán sporu po vydaní uznesenia o prerušení konania. Dôsledkom takéhoto postupu následne nemôže byť teda ani porušenie rovnosti strán sporu v konaní.

13. Ústavný súd rovnako neindikoval možnosť porušenia označeného práva vlastníť majetok, konanie o veci samej, ktorého predmetom je zaplatenie žalovanej sumy, naďalej prebieha, je preto predčasné uvažovať o prípadnom zásahu do majetkovej sféry sťažovateľa.

14. Napadnuté uznesenie krajského súdu teda neobsahuje taký výklad § 163 až § 165 CSP, ktorý by bol zjavným excesom, resp. vybočením z akceptovateľného spôsobu výkladu. Z hľadiska namietaného porušenia označených práv ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších jeho návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu